Στο εξαίσια αφήγησή του, ο John Steimbeck στο πόνημά του: «Ταξίδια με τον Τσάρλυ» , μας μεταφέρει στην Αμερική του '58, επί προεδρίας D. Eisenhauer, την οποία διασχίζει δις από την ανατολή στη δύση και τανάπαλιν. Συντροφιά του ήταν ο Charles le Chien
«ένα πολύ μεγαλόσωμο κανίς, σε χρώμα μελανί που το λένε bleu και που πράγματι φαίνεται μπλε αν είναι καθαρό»,
όπως ο ίδιος μας το περιγράφει.

Οι αληθινά φιλόζωοι άνθρωποι συνδέονται στενά με τα οικόσιτα ζώα τους. Συχνά σκέφτομαι το δέσιμο ανάμεσα στα τετράποδα και τους Κυρίους τους. Στο κοντινό μου περιβάλλον, διακρίνω δύο τέτοιες περιπτώσεις ανθρώπων, που σε βάθος 40ετίας τους εκτιμώ, τους θεωρώ φίλους, οι οποίοι είναι κυριολεκτικά εξαρτημένοι από τα οικόσιτα σκυλιά τους.

Εξαρτημένοι συναισθηματικά. Εξαρτημένοι και πρακτικά. Σε καθημερινή βάση. Η φροντίδα που παρέχουν στο τετράποδο σύντροφό τους, ο χρόνος που δαπανούν, το άγχος που τους διακατέχει, η ευθύνη που αισθάνονται για αυτόν, δεν είναι μακριά από τις αντίστοιχες δραστηριότητες που απαιτούνται για παιδί. Παρεμπιπτόντως και οι δύο είναι γονείς, δις τουλάχιστον, και μάλιστα δοκιμασμένοι.

